

<i>preek</i>	5 juli 2026
<i>thema</i>	De weg van de vrede
<i>tekst</i>	Handelingen 2:42-47
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	God, geef genade, geef uw zegen (DNP Psalm 67)
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Here, maak mij uw wegen bekend (Opwekking Kids 153 naar Psalm 25)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed =</i>	Heer, ik wil uw liefde loven (Liedboek 913:2,3)
<i>lezen Handelingen 2:42-47</i>	
<i>preek</i>	Hoe wonderlijk mooi is uw eeuwige naam (Opwekking 770)
<i>gebedspunten</i>	Bring your worry, grief and pain (United Pursuit: Lay it all down; https://www.youtube.com/watch?v=qgP9YpfVscU)
<i>gebed</i>	
<i>collecte</i>	
<i>bevestiging ambtsdragers</i>	Ik wil jou van harte dienen (Opwekking 378; in wisselzang)
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>avondmaalsviering</i>	Wij willen samen vieren dat God van mensen houdt (Hemelhoog 705) Genadig Heer, die al mijn zwakheid weet (Liedboek 381:1,2,3,4,5) luisterlied: Hard geslagen, vastgenageld (Sela; https://www.youtube.com/watch?v=Ft6AwO_pi0I)
<i>zegen ingeleid met</i>	Stil, mijn ziel, wees stil (Opwekking 717)

Dit opblaasolifantje heb ik nog maar weer een keer van stal gehaald. (Voorlopig voor de laatste keer hoor!)

De lucht die in dit beestje geblazen is, die zie je niet. Maar je kunt wel zien dat het beestje goed opgeblazen is. Hij ziet er echt goed uit, mooi strak in z'n vel. Dat heeft 'ie te danken aan de lucht die erin geblazen is.

Die lucht kun je niet zien; zo kun je ook de heilige Geest niet zien. Maar zoals je aan het opblaasolifantje kunt zien dat 'ie opgeblazen is, zo kun je aan ons zien dat de heilige Geest in ons geblazen is: dan zien we er goed uit. Dat hebben we te danken aan de Geest die erin geblazen is.

Maar wat betekent dit nou, gewoon in je dagelijks leven?

Laten we eens gaan lezen wat Lucas daarover schrijft in Handelingen 2.

Heel veel mensen horen wat Petrus zegt over Gods belofte. Duizenden mensen zeggen er 'ja' tegen. Ze worden gedoopt; ze ontvangen de heilige Geest. En wat gebeurt er dan ...

We lezen Handelingen 2 vers 42 tot 47.

Wat een verhaal!

Werken die lui eigenlijk wel? Hebben ze daar nog de tijd voor?

Het lijkt wel of alle tijd heengaat met: horen wat de apostelen zeggen, samen zijn, samen eten, samen bidden.

Hebben ze daarnaast nog wel een leven?

Lucas beschrijft de wonderlijke wereld van de eerste christenen.

Hij vertelt vooral wat opvalt.

Voorbeeld 1: Dat veel mensen genezen worden. Lucas vertelt dat zieke mensen zelfs op straat worden gelegd in de hoop dat de schaduw van Petrus op hen valt zodat ze beter worden (Handelingen 5:15). Later komt dat zó niet meer voor.

Voorbeeld 2: Dat ze elke dag opnieuw bij elkaar komen in de tempel. En dat ze een goeie naam hebben in Jeruzalem. Maar dat is snel voorbij. Lucas vertelt dat de Joden na een tijdje geweld gaan gebruiken tegen iedereen die de weg van Jezus gaat, eerst in Jeruzalem en later ook op andere plaatsen.

Lucas maakt duidelijk dat de eerste christenen op een nieuwe manier leven.

We hoeven niet alles na te doen wat zij deden. Dat *kan* niet want de apostelen zijn gestorven en de tempel is verwoest. Dat *hoeft* ook niet want wat Lucas beschrijft is niet direct een voorschrift voor ons.

Hij vertelt wat een uitwerking het heeft als God zijn Geest inblaast in de mensen.

Dan zie je dat mensen open staan voor wat de apostelen te zeggen hebben. Dan zie je dat mensen niet tegen elkaar opkijken en niet op elkaar neerkijken maar elkaar *zien*, elkaar *zien* als broer, als zus, elkaar echt *zien*: ze zijn samen; ze eten samen; ze bidden samen. Dan zie je dat mensen God eren. Dan zie je dat er elke dag mensen bijkomen die Gods belofte horen en daar 'ja' tegen zeggen.

En wij? Leven wij op zo'n nieuwe manier?

Staan wij open voor wat de apostelen te zeggen hebben? Lezen we wat in het Nieuwe Testament staat? en lezen we ook wat in het Oude Testament staat zodat we onze God des te beter leren kennen? zodat we de weg van de vrede ontdekken? (vrede met God, vrede met elkaar, vrede met jezelf)? zodat we die weg ook willen gaan? bemoedigd door Gods belofte?

Zie je bij ons dat samen zijn (wat je in Jeruzalem zag), dat samen eten, dat samen bidden?

Vraag het je eens eerlijk af.

Niet: of je ziet hoe een ander dat doet. Wel: of je ziet hoe je het zelf doet.

Dat je echt luistert naar wat Jezus ons wil zeggen via zijn apostelen. Dat je een gedeelte van je geld en een gedeelte van je tijd geeft aan mensen om je heen (zowel binnen als buiten de gemeente). Dat je het oké vindt dat een ander anders tegen de dingen aankijkt dan jij en er een ander gevoel bij heeft dan jij. Dat je aan een ander iets gunt waar jij misschien niet blij van wordt maar wat voor die ander belangrijk is om te groeien in zijn geloof; (dat kan zijn: welke liederen gekozen worden, welke muziek gespeeld wordt, hoe de kerkdienst verloopt, hoe we bidden met elkaar en voor elkaar).

Daarbij komen de mensen van de kerkenraad in beeld.

Als Lucas de wonderlijke wereld van de eerste christenen beschrijft, zegt hij helemaal niks over ouderlingen en diakenen. Daarom vonden Chris, Cornel en Martijn de tekst van vanmorgen een wonderlijke tekst bij de bevestiging van ambtsdragers. Ze vonden mijn keuze gewoon raar en dat snap ik. Lucas zegt in dit gedeelte niks over ouderlingen en diakenen want die waren er nog niet bij de start van de christelijke gemeente in Jeruzalem, tenminste niet op de manier zoals wij het nu geregeld hebben. Maar er moeten toen toch wel mensen geweest zijn die (samen met de apostelen) zorgden dat alle nieuwe leden (elke dag nieuwe mensen!) een goeie plek kregen, zich thuis konden voelen, merkten dat Gods Geest in hen was, steeds meer leerden over de weg van de vrede die Jezus had gegeven, steeds meer ontdekten wat een goeie weg dat was. En als die nieuwe leden na het eerste enthousiasme misschien wat achteruit gingen in hun geloof, wat was het dan belangrijk dat er anderen waren die hen bemoedigden om verder te gaan op de weg van de vrede. Die anderen zijn ook vandaag nodig, mensen die jou willen ondersteunen als de Geest bij jou weglekt, mensen die samen met jou bidden om meer van de Geest. Daarom ben ik blij met twee nieuwe ouderlingen en één nieuwe diaken. Daarom ben ik net zo blij met iedereen die zich inzet in de gemeente (op het podium of achter de schermen).

We hebben elkaar nodig. En we hebben samen God nodig. Zodat we als een kudde opblaasolifantjes op weg zijn, met elkaar, op de weg waarop Jezus ons voorgaat.